

Ένα απόγευμα ήρθε σπίτι μου η Αγγέλα. Με την πρώτη ματιά κατάλαβα ότι κάτι τη βασάνιζε. Δε χρειάστηκε να την παρακαλέσω για να μιλήσει.

— Φοβάμαι, Παντελή. Όλοι στο χωριό μιλούν για τις καταστροφές που έγιναν τον τελευταίο καιρό.

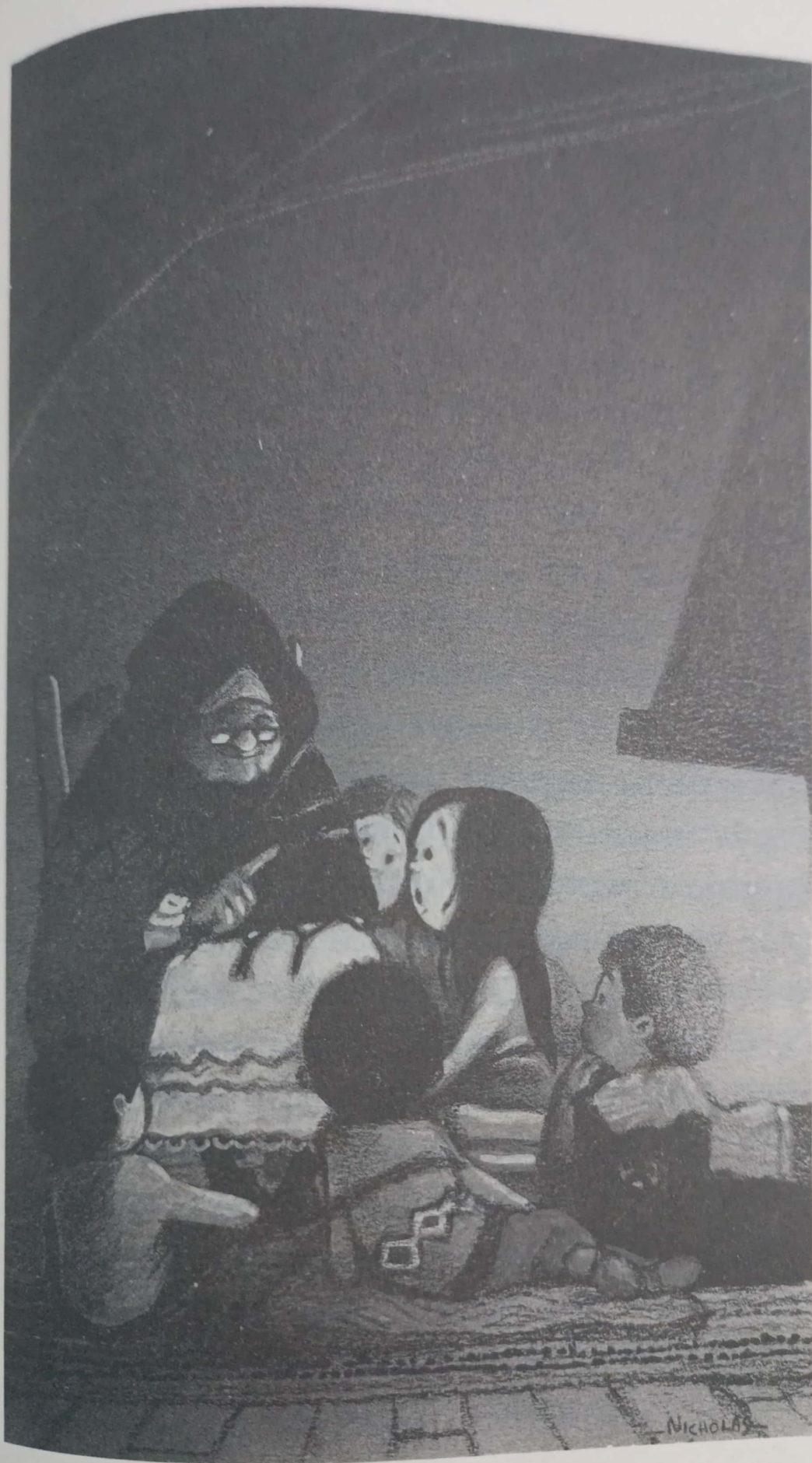
— Γιατί φοβάσαι; την κοίταξα παραξενεμένος.

— Η γιαγιά μου λέει ότι οργίστηκε η γη και θα μας τιμωρήσει...

— Η γιαγιά σου λέει παλαβομάρες, την έκοψα.

Κι όμως... Θυμάμαι τα βράδια που κρεμόμουνα από το στόμα της κυρα-Πολυξένης...

Ήταν σπουδαία παραμυθού η γιαγιά της Αγγέλας. Όλα τα παιδιά του χωριού μαζευόμασταν τις χειμωνιάτικες νύχτες στο σπίτι της και την ακούγαμε. Μας έλεγε παραμύθια, έμπλεκε βασιλιάδες και αγίους, τον οξαποδώ με τους καλικάντζαρους. Οι ιστορίες της δεν είχαν τελειωμό. Μάγισσες, νεράιδες, φαντάσματα, ξεχασμένοι θεοί τριγυρνούσαν στα βουνά και στους κάμπους τις νύχτες, καμιά φορά και το καταμεσήμερο, φανερώνονταν στους ανθρώπους κι άλλοτε τους μοίραζαν πλούτη, άλλες

φορές όμως τους έπαιρναν τη φωνή και τους μαρμάρωναν.

Κανένα παιδί δεν ανέβαινε στο κάστρο όταν νύχτωνε. Η γιαγιά της Αγγέλας έλεγε πως τις νύχτες μαζεύονταν εκεί οι νεράιδες και οι ξωτικές. Ήταν όλες τους κοπέλες πανέμορφες με μακριά ξανθά μαλλιά και φουστάνια που φεγγοβολούσαν στο σκοτάδι. Όποιον συναντούσαν τον υποχρέωναν να χορέψει μαζί τους ως το πρωί. Την άλλη μέρα οι άντρες γύριζαν στα σπίτια τους αλλοπαρμένοι. Λένε πως ένας χωριανός μας, ο Χατζημανωλάκης, είδε μια νύχτα τις νεράιδες να λούζονται ολόγυμνες στην πηγή. Αντί να μείνει ακίνητος και σιωπηλός, έτρεξε κοντά τους και τους μίλησε κι εκείνες του πήραν τη μιλιά. Όσο κι αν τον διάβαζε την άλλη μέρα ο παπάς, ο Χατζημανωλάκης δεν μπόρεσε να ξαναμιλήσει κι ούτε βρήκε ποτέ τα λογικά του. Τριγύριζε στις σπηλιές και στις χαράδρες, κοντά στην πηγή και στο ποτάμι, περιμένοντας να ξαναδεί τις όμορφες κοπέλες να πλένουν το κορμί τους και να χορεύουν...

Έτρεμε το φυλλοκάρδι μας όταν ακούγαμε τις ιστορίες της κυρα-Πολυξένης. Κοιτούσαμε φοβισμένοι στις γωνιές, εκεί που φώλιαζε το σκοτάδι, να δούμε τον τρισκατάρατο να μας κοιτάζει αγριεμένος. Όταν γυρίζαμε τη νύχτα

στα σπίτια μας, τραγουδούσαμε δυνατά για να διώξουμε το φόβο και να πάρουμε δύναμη από την ίδια μας τη φωνή.

— Ξέρει η γιαγιά σου γιατί οργίστηκε η γη; ρώτησα την Αγγέλα και μια κρυάδα περπάτησε στη ραχοκοκαλιά μου.

— Εσένα δεν πάει το μυαλό σου πουθενά; με κοίταξε κατάματα. Η κρυάδα απλώθηκε σ' ολόκληρο το κορμί μου, ένιωσα να παραλύω.

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις, τραύλισα.

— Η Περσεφόνη...

— Τι σχέση έχει η Περσεφόνη μ' όλα αυτά; την αγριοκοίταξα.

— Έχει και παραέχει. Η Δήμητρα είναι θυμωμένη, κρατάς την κόρη της φυλακισμένη γι' αυτό η θεά δεν αφήνει να φυτρώσουν τα σπαρτά κι η παγωνιά ξέρανε τα δέντρα...

— Αγγέλα, είσαι θεότρελη, χειρότερη κι από τη γιαγιά σου, έβαλα τις φωνές, κι η Αγγέλα έφυγε θυμωμένη. Τα λόγια της όμως είχαν κάνει τη ζημιά τους, στριφογύριζαν στο μυαλό μου σαν ξετρελαμένα σπουργίτια.

Όταν γύρισε ο παππούς, τον ξεμονάχιασα στην κουζίνα και τον ρώτησα:

— Παππού, είναι αλήθεια όσα λέει η κυρα-Πολυξένη;